

JAN HEŘMÁNEK

SNILEX A DERIK

**Napsáno a věnováno mamce a tat'kovi, kteří můžou za to, že se
moje zatmění naplno rozsvítilo.**

Každý vlk má v srdci zatmění, které se časem naplno rozsvítí...

**Poděkování za nedocenitelnou pomoc si zaslouží:
sestřička knihomol Tereza ☺**

ř = papouškovské ráčkování v textu

rr = hluboké vlčí vrčení nahánějící husí kůži

speciální výslovnost ve *starém jazyce, magických formulích* a jménech:

ň, c, q, ca, co/ço, xu, cě (např.) Cařamba, Xuan, Hoola, Canis,

Sai'on, Deagh, Erumoicě, Melçoir

[ň, k, k, ka, ko/ko, ču, s (např.) Kařamba, Čuan, Hůla, Kanys, Sa-
jon, Deag, Erumois, Melkoir]

↪| = Příběh z minulosti

|→ = Pokračování příběhu Sňilex

↪→ = Pokračování příběhu po vydatném spánku

⌘↪ = Události odehrávající se současně na jiném místě

*„Myšlenka znějící v hlavě je psaná kurzívou a ohraničena jedno-
duchými uvozovkami“*

„Slovo s *důrazem* je označeno kurzívou v přímé řeči mezi
dvojitými uvozovkami“

pozn. autora

Text © Jan Heřmánek, 2015
Ilustrace, Foto © Jan Heřmánek, 2015
Tisk: Nová Forma, s.r.o., 2019
Ekniha: Nakladatelství Luboš Pavel,
obchodní značka Creatio, 2023
Audiokniha: Creatio, 2023
ISBN: 978-80-908884-0-1 (pdf)
2. přepracované vydání

Po přečtení nezapomeňte knihu ohodnotit v internetové databázi
knih:

www.databazeknih.cz
www.cbdb.cz

❧ *Obsah* ❧

Prolog.....	5
Strojová volba.....	8
Magnetická hora.....	24
Čaroděj Herm.....	39
Dracaena draco.....	55
Sova Hoola.....	71
Slečna Canis.....	88
Redaelovi přátelé.....	103
Starosta Hardy.....	118
Čaroděj Brusse.....	133
Moudrý Sai'on.....	148
Spojení Lupus.....	166
Mladej a nadějnej.....	180
Vlk Derik.....	198
Temnota Peruviel.....	216
Derikovo souhvězdí.....	232

❧ Prolog ❧

„¡Oy cařamba!“ řekl by papoušek, kdyby vyprávění slyšel.

On však patřil k příběhu. Uvidíme, co na to řeknete vy.

Ponořme se do mytického příběhu původu souhvězdí bohyně lovu a Měsíce, dnes známého jako Plejády. Historie se datuje do dávné minulosti – do vesnice na ostrově Hirta zmítané boji mezi dobrem a zlem. Bitvy se zúčastnili i kouzelníci z vedlejší pobřežní vesničky s tajuplným názvem ve starém jazyce, ve kterém není možno lhát.

SECNEUQES NOCNEESEEROFNU

Někteří tvrdí, že je to popis místa, kde je to do kopce, anebo tam prší. Pravdou je jen to, že vesnička je jediným možným rodištěm papouška Caramby, jehož kouzelník má nastolit změnu. Kdyby se papoušek narodil již dříve, mohlo všechno dopadnout úplně jinak.

Všudypřítomná a velice mocná temnota, Peruviel – čiré zlo, stála na straně smutku a utrpení. Byl to stín všech hříchů, oblak veškerých černých duší a skutků, které ji stvořily. Na straně dobra se do bitvy zapojili ti nejmocnější kouzelníci, které doprovázely jejich zvířecí pomocníci. Jedině tak měli naději Peruviel porazit a vrátit radost do svých domovů.

Jak bitva pokračovala, temnotě ubývali černokněžníci a bytosti z armády zotročených. Rodině Meldona, hlavního kouzelníka, docházely krom pomocníků také síly. Ani jeho drak Redael s celou svou letkou to neměl jednoduché. Po jejich boku statečně bojovala celá Meldonova rodina. Hrdě se k nim připojili i méně mocní čarodějové.

Uprostřed boje však temnota zdvihla do vzduchu černý krystal, s jehož pomocí vyslala svoji nejsilnější kletbu. Kámen vysál značnou energii z ní samotné, avšak znásobil její prokletí.

Meldonovu rodinu i její věrné pomocníky temnota nemilosrdně rozprášila. Vlka Derika, zvíře Meldonovy dcery Canis, kouzlo odmrštilo do nedalekého Mlžného mechového háje, známého také jako Háj. Canis zůstala ležet uprostřed trosek vesnice zraněná a zasažená jeho ztrátou. Kletba ji tak oslabila, že neviděla, jak draky pohltit portál. Nemohla spatřit ani to, jak její otec podlehl svým zraněním. A nepostřehla ani konec jeho draka, Redaela, který na rozdíl od ostatních zůstal zakletý někde v tomto světě.

Jejím zrakům uniklo i to, jak se čaroděj Brusse, nejodvážnější z připojivších se kouzelníků, ztratil v tom zmatku někde v mlze na kraji lesa. Ze všech, kteří bojovali po jejím boku, přežila sama.

Kamenem posílená kletba překlopila vítězství v bitvě na stranu temnoty. Její armáda však byla též rozprášena. Odletěla se tedy ukrýt a nabrat sílu z budoucích hříchů k dalšímu útoku. Bitva, respektive krystal, ji značně oslabil.

V minutě, ve které se usadil prach, přeživší spatřili, že z vesnice nic nezbylo. Poražené bytosti s malým „b“, protože se jednalo o drobné osůbky podobné mrňavým a zelenavým lidem se špičatými ušima, se proto přestěhovaly na pobřeží do vedlejší vesničky s tajuplným názvem a žily tam bok po boku s dalšími malými bytostmi, které jim odsud přišly na pomoc. Jen Canis se odebrala truchlit nad ztrátou rodiny a svého vlka Derika do Nešťastného zámku na břeh Jezera slz.

A tak přeživší malé bytosti, však větší než miniaturní skřítki, dlouhá léta na něco čekaly. Sama obloha jim našeptávala věci budoucí při každém východu slunce. Tajuplnost okamžiku doplňovala vševědoucí mlha, která seděla v části lesa poblíž vesničky...

Ranní nebeská zpráva malé bytosti, žijící na planetě Zemi kdysi dávno před lidmi, natolik uklidňovala, že rychle zapomněly na hrůzy bitvy s temnotou. Nebylo však z jejich strany žádného činu,

aby se zlé temnoty jednou provždy zbavily a předešly jejímu návratu.

To se však mělo změnit! Nicméně to neměl být čin přeživšího kouzelníka Herma z pobřežní vesničky, nebo jeho nového šamana Figona. Ten krok, který měl nastolit změnu, musel učinit Sñilex. Sám nadevše miloval příběhy, protože často přemýšlel nad tím, jaký je vlastně ten jeho. Ten nastínila už doba, kdy si jej vybral ve stejný den narozený papoušek Caramba kvůli Sñilexovým skrytým schopnostem. Na papouška zvláštní jméno, že? Ale musíme vzít v potaz, že se tak jmenuje, jelikož nikdy nic jiného neřekl...

∞ Strojová volba ∞

Vesnička, Den první

Sñilexův příběh i slibované vyprávění o původu souhvězdí se odehrávají dlouhá léta po prohrané bitvě s temnotou. Už od Sñilexova narození se vědělo, že za svou výjimečnost a dobrosrdečnost bude spravedlivě potrestán. Popravdě, všechno věděla pouze okolní všemocná příroda... a něco málo tušil jeho papoušek Caramba.

Paradox? Světu vládla silná příroda a ohrožovala jej lživá temnota. Ne! Příroda světu vládla již od nepaměti, ale temnota ohrožovala především malé světle zelené bytosti, které si ji nevědomky samy stvořily. Jsou to ty samé bytosti, na nichž na první pohled poznáte, že souznění s přírodou je jejich dominantní vlastností. Ale udělaly chybu. Občas se temnota v noci objevila u jejich vesničky, aby se jim připomněla, a některé z nich se beze stopy ztratily.

Jedno ráno se však lišilo od těch, na která si bytosti za ta léta zvykly. Nevšední jitra bez sluneční zprávy, která je podivuhodně uklidňovala, ačkoliv jí nerozuměly, zahalila hustá mlha. Ta v zoufalství, že její dobré rady nikdo z obyvatel tak dlouho nevyslyšel, přišla z lesa a zahalila celé jejich údolí v domnění, že se jí povede navázat kontakt.

Nebyla ovšem úspěšná. Polekala vesničany natolik, že uspořádaly poradu. Starosta Kerby pomocí gongu v radnici svolával všechny k zasedání. Některé z bytostí teprve vylézaly z postele, jiné už venku dumaly nad tím, co má ta mlha ve vesničce vlastně znamenat...?

Starosta svolal poradu do křišťálového sálu místní radnice. Jednalo se o sál známý svojí vlastností rozprostit sluneční světlo, a tak

i jeho tajnou zprávu do všech svých zákoutí stejně jasně, jako by se z nich na vás smála sama mateřská hvězda.

Úsvit ale přes mlhu do sálu nedorazil a ten zůstal potemnělý a strašidelný. Za okny bytosti viděly pouze neprostupnou tmavou mlhu a její neustálý pohyb v ulicích vesničky. Tu a tam přelétl její temný stín přes radnici. Ani nedaleký potůček, tiše ševelící středem údolí, nezmírnil napětí ranní situace. Z toho důvodu se sem nikomu nechtělo, a tak přicházeli se strachem v očích.

Některé už v sále seděly a krčily se v lavicích a ustrašeně kolem sebe koukaly. Další se pomalu trousily ulicemi a cestou sledovaly mlhu povalující se všude kolem. Jak se přibližovaly k sálu do té temné atmosféry, zpomalovaly a některé dokonce na chvíli zastavily.

Nakonec se ale všechny sešly uvnitř sálu, usedaly na svoje židle a tiše štěbetaly. Čekaly na starostu a celou radu.

„Prosím tě, nevíš, proč zasedáme?“ ozvalo se v první řadě.

„Nevím. Mě by spíš zajímalo, jestli mlha má nějakou souvislost s temnotou –“ trásl se hubený kluk při pohledu z okna na temný mlžný stín.

„Já mám spíš strach, aby to neznamenal náš konec!“ Nervózně se rozhlížela vedle sedící stařenka.

„Nechte toho vy strašpytlové!“ obul se do nich starostův syn Vallis, který právě usedal na svoje místo. Byl to namyšlený frajer, co chodil s nosem nahoru, a myslel si o sobě kdovíco. Měl tmavé vlasy po stranách vyholené, ale na temeni si je ponechal delší. Z jeho zelených očí číselo povýšenost a pohrdání každým, o kom si myslel, že mu nesahá ani po kotníky.

„Měly byste být trochu statečné,“ přisadil si syn prvního radního Xuan, který šel hned za ním. Povahou se podobal svému rivalovi Vallisovi, jen vlasy měl načesané do ohromného ježka a oči svítily nezdravě tmavě černou barvou.

„A ne jako Hňup!“ Oba se tomu zasmáli, protože Hňupem myslel Sňilexe.

Což v sobě neslo trošku rozpor. Ustrašené bytosti se v sále báživě rozhlížely kolem sebe, právě až na jednoho.

Byl to zmíněný Sñilex. Vypadal stále velice mladě – měl světle hnědé mírně rozčuchané vlasy na krátko střižené a modrošedé oči. Od útlého věku povahou hravý, veselý a zvědavý, ale co určitě ne – strašpytel. Jako jediný podvědomě vnímal uklidňující šelest tekoucí vody v potůčku uprostřed vesničky. Nebylo mu to ovšem k ničemu dobré, když za aktivního přispění Vallise a Xuana ho bytosti neměly příliš v lásce. Nelze však hovořit o tom, že by ho neměly rády. Ani nemůžeme říct to, že by ho neměly nerady. Bály se ho. Protože se lišil. Jednal statečněji. Nezapadal do průměru. A odlišnost je vždycky děsila. Odlišnost rodovou vlnovkou, ale i osobností. Seděl tedy sám v zadní řadě se svým věrným papouškem.

Carambovo pestrobarevné opeření se nejvíce podobalo papouškům *Agapornis fisheri*. Není třeba zdůrazňovat jeho dominantní zelenou a modrou barvu na perutích i kormidle. A ani od tohoto barevného stereotypu se lišící hlavu s odstíny červené a žluté. V ohnivé hlavě tkvělo zvědavé černé oko.

Zatím seděli klidně a nechali se opájet konejšivým zurčením potůčku, které nejspíš jen oni dokázali ocenit. Zvířata, jak známo, vnímají lépe než bytosti. To, co postřehl Sñilex, mohla cítit i všechna z nich. Sñilex také se zájmem pozoroval mlhu, která se venku za oknem přelévala údolím a vytvářela různá zjevení.

Dalo mu dost práce, aby se nezačal smát a neprolomil tiché štěbetání ostatních, protože mlha za oknem nevytvořila vždy vážné obrazce. Tišený smích najednou ustal. Jak Caramba zpozoroval, že Sñilex strnule zírá z okna, zadíval se s ním pozorněji ven. Po chvíli počtvrté v životě vykřikl.

„¡Oy caramba!“ Protože se právě v mlze objevila zřetelná tvář se zprávou na rtech.

Nedostalo se jim času ji vyslechnout, protože starosta Kerby s celou radou vtrhli do sálu. Oblečení všichni do stejného hábitu, aby přítomní poznali, kdo tady tomu velí. Snažili se vypadat ne-

nuceně, ale Sñilex od prvního pohledu nepochyboval, že ani oni nevědí, co s tím vším udělat.

„Zachovejte klid a rozvahu, spoluobčané!“ pronesl starosta Kerby rádoby manipulativním tónem a svojí pravou rukou houpavě pokynul ke ztišení.

„Neexistuje nic, na co bychom neznali odpověď!“ Významně se podíval do sálu. V jeho očích na kulaté hlavě bylo ale zřetelné, že si není tak jistý. A kdyby měl na hlavě nějaké vlasy, asi by mu stály zděšením.

„Po konzultaci s nejvyšším z radních, Prisem,“ odmlčel se na chvíli, „jsme oba dospěli k závěru, že – že nejlépe nám celou situaci osvětlí starý a moudrý čaroděj Herm, který se nyní nachází ve Skalnatém lese špičatých vrcholků s čepičkou za Hájem –“ nedokončil, jako by tomu sám nevěřil.

Dohoda říct něco s prvním radním Prisem jednotně musela být opravdu těžká, když vezmeme v potaz jejich soupeření. Dům starosty a radního dělí pouze malý borůvkový keř, který jako jediný brání, aby se rivalové pohádali každý den ráno z okna... Místo toho si uzobnou jednu malou borůvku. A s ní polknou křivdy zakořeněné od poslední volby nového starosty.

Nikdo nad pozadím dohody ale nepřemýšlel. Utišily se a v sále to vypadalo, že je jeho sdělení nevalné kvality i uklidnilo. Ticho rozbil až nějaký dobrák, když vykřikl několik zákeřných otázek, které by na sebe nenechaly dlouho čekat.

„A kdo z nás se za Hermem vypraví? Žije vůbec ten čaroděj ještě? Vždyť odešel už před delší dobou!“

V tu chvíli se malé bytosti přidaly všechny a křičely jedna přes druhou, jak se domáhaly odpovědi. Starosta, stejně bezradný jako ostatní, jim musel poskytnout nějaké řešení. Situaci zachránil slovy, která mu v tom okamžiku přišla na mysl jako první.

„Mohu vás ujistit, že čaroděj, chci říci Herm, stále žije, vždyť je to čaroděj... Navštívit ho půjde ten, kterého vylosuje náš bezchybný stroj ze starého majáku.“

↳ | *Vesnička, Před pár desítkami let*

Ta slova vyvolala ve Sňilexovi podvědomou vzpomínku.

Datovala se do doby, kdy mu byly teprve tři měsíce. Už v té době mezi ostatní příliš nezapadal. Odlišoval se svým jménem, ve kterém měl nezvyklou vlnovku – rodovou vlnovku.

Poslední s takovým jménem, jeho praděd Melçoir, to také neměl od narození lehké. Smůla se ho nepustila ani později, protože jako první navrhl náčrtky funkce stroje, který dnes chránil vesničku proti dalším nájezdům temnoty. Nápad mu však někdo ukradl.

Samotná vzpomínka se odehrávala ve zvláštní den od samého rána. Bylo zataženo a potemnělo. Ovšem mraky zakrývající oblohu pouze vyhrožovaly deštěm. Najednou se v čase oběda začalo ještě více stmívat. Celé pobřežní údolí s vesničkou mezi mechovými horami – Alfa a Beta – zalila během chvíle úplná tma. Šaman Figon bez váhání spěchal k majáku zapnout stroj. Ale ani to nepomohlo polední soumrak zastavit.

V tu samou chvíli se nad Sňilexovou vyřezávanou postýlkou probudil Sňilexův papoušek, až vyděsil Sňilexovu maminku. Vzápětí vykřikl.

„¡Oy cařamba!“

Papouška, respektive jeho vajíčko dostal Sňilex ke svým narozeninám. Ihned po symbolickém předání se z vajíčka vylíhnul krásný zeleno-červený papoušek. A do tohoto okamžiku nevydal ani hlásku. Až do teď.

Ač opeřenec křičel z plna hrdla, skoro nikdo jeho zvolání neslyšel. Mnohým uniklo jeho varování před návratem temnoty v plné síle. A Sňilex si dál broukal ve svojí postýlce, aniž by tušil význam papouškova sdělení. Ta slova se mu ovšem vryla do podvědomí, protože hned nato se celkem rychle začalo rozednívat.

Venku si šaman myslel, že to on způsobil zvrát k lepšímu, a nadutě se vracel zpátky do vesničky. Nabíral v tu dobu zkušenosti v učení u čaroděje Herma a tohle dostal na starost jako jeho první větší úkol.

Ačkoliv se situace vyřešila sama, papouškem vyřčené upozornění zůstalo viset ve vzduchu. Během chvíle se opět rozjasnilo a život ve vesničce pokračoval s trochou strachu a nezodpovězených otázek dál...

| → *Vesnička, Den první, příběh pokračuje*

Starý maják se nacházel na konci pláže ve tvaru půlměsíce, kde se ta setkávala s horou Alfa. Jemná písečná pláž a hebká mechová hora se pod majákem měnily na drsnou kamenitou, ale pevnou základnu, omývanou vlnami oceánu.

Maják kdysi postavili právě tady, protože do oceánu mířící kamenný svah z hory Alfa vykukoval o celé tři metry dále než ten u hory Beta, uzavírající údolí vesničky na druhé straně půlměsíce. Metry? Řeknete si – Jak v té době mohli uvažovat v metrické soustavě? Žili v dávných dobách a tuto soustavu ještě nemohly znát...

Kdybych situaci popsal tak, že maják stojí právě zde, protože útes je o čtyři a půl průměrného kroku všech bytostí žijících zde před tři sta čtyřiceti sedmi slunci delší, asi byste na mě koukali jak čtvrt na pět. Navíc z tohoto místa je vidět Zlatá jeskyně pravdy. A to má svoji magickou příchut', protože z kratšího kamenného skaliska hory Beta na jeskyni není přes horu Alfa vidět vůbec. Zlatá jeskyně pravdy měla také pro zdejší obyvatele svůj význam, ale o tom si povíme později.

Stroj, který byl nedílnou součástí majáku, krom ochranné funkce proti temnotě Peruviel dokázal z minima poskytnutého světla vytvořit rozhodující zprávu. I když to oznámení za bytosti zvolilo jednu z nich – „Ty půjdeš!“. Proto nechal Kerby volbu na něm.

„Ale starosto,“ řekl v radnici první radní Prise tiše, „vždyť ten stroj už dobrého půl roku nefunguje. Co když vylosuje nějakého troubu nevhodného pro tento důležitý úkol?“ zvedl na starostu významně obočí. „A jste si jistý s tím čarodějem? Podle mě jste získal před opětovnou panikou pouze další špetku času –“ zase si do něj

musel rýpnout. Od volby starosty stále soupeřili. Vlastně se nikdy neměli v lásce.

Prise měl povahu mnohem ctižádostivější než starosta. Oproti němu měl sportovnější postavu a často v minulosti udivoval svými sportovními výkony. Jako by něco z toho mohlo být užitečné pro vykonávání pozice starosty.

„Kdepak Prisi, stroj jsme pouze nepoužívali! A než ten vylosovaný dorazí k čaroději a zpět, budeme mít spoustu času na řešení přijít sami,“ zapochyboval na chvíli o svých vlastních slovech. „A vůbec, jak si dovoluujete nevěřit v čaroděje Herma? Vždyť nám už tolikrát zachránil krk! A od té doby, co nechal postavit ten maják se strojem, se nám žije mnohem lépe!“

„Promiňte, starosto! O čaroději nepřestanu pochybovat, dokud ho neuvidím na vlastní oči. Podle mne jej měl už dávno nahradit šaman – čaroděj, Figon,“ snažil se ještě rýpat radní.

Starosta už to nevnímal, a aby si získal pozornost přítomných, kteří zatím mezi sebou konzultovali nahlas jeho vyřčená slova, vzal paličku ležící opodál a udeřil s ní do gongu. Ten jako by v sále ani nebyl. Podobal se kulaté ozdobě na zdi za lavicí pro starostu a radní. Zdánlivě označoval starostu a jeho místo uprostřed lavice.

Nikdo ale netušil, že je to gong. Když se rozezněl, tak se jeho zvuk rozprostřel do všech koutů sálu, stejně tak dobře, jako uměl sál rozprostřít i z venku přicházející světlo. Bytosti v mžiku zpozorněly, ale v tu chvíli už přicházel svolávací tón ze všech stran, a tak nemohl nikdo poznat, kde se vlastně nachází původní zdroj.

Když měl starosta pozornost všech občanů, pokynul rukou k odchodu k majáku s magickým strojem. Jeho bezchybnost měly malé bytosti zanesenou ve svém zelenavém podvědomí díky jednomu zázračnému dni. I když některé občasy dodnes pochybovaly. Co stroj předvedl tak podivuhodného? Čím přiměl většinu uvěřit v jeho čarovnou neomylnost?

↪ | *Vesnička, Před sto lety*

Stalo se to dávno předtím, než se Sñilex narodil. Dokonce mnohem dříve, než se narodili jeho rodiče. Ten, kdo již své narozeniny párkrát oslavil, byl Sñilexův okradený a spoluobčany neoblíbený praděd Melçoir, který žil v ústraní. Zato Herm si neoprávněně užíval obdivů za tak geniální nápad – postavit perfektní kouzelnou pomůcku proti temnotě.

Nastala temná noc. Nejtemnější z temných, kterou zažili. Nebylo slyšet ani vlastní stín opatrně našlapující mezi stébly a kamínky.

Obloha zčernala a ponurou noc ukrajovalo jen slabé světlo z majáku ve čtyřech paprscích, které mířily na všechny strany – na oceán, na obě hory a na vesničku. Paprsky se pravidelně otáčely kolem dokola, aby osvětlily i ostatní zákoutí tmavé noci. Hlučný déšť a silný vítr vytvářely v už tak pochmurné a strašidelné noci hrozivé zvuky.

Náhle se nocí ozvalo mrazivé zakvílení. Všechny to probudilo. Poněkud mátožné postavy zvědavě, ale se strachem, vylezly ze svých obydlí. Zadívaly se na oblohu, odkud zvuk přišel. Ve světle majáku se zdálo, jako by se od oceánu noc stávala čím dál tím pochmurnější. S přibývajícím temnotou se opět ozvalo zakvílení. Tentokrát mnohem blíže než předtím.

Z vesničky se najednou stalo mraveniště. Bytosti začaly panicky a bez cíle pobíhat ulicemi. Čím víc obloha nad oceánem černala, tím větší panika ve vesničce panovala. V tom zmatku do sebe často narážely, div se nepovalily na zem. Během chvíle to vypadalo, že tma pohltila celou jejich vesničku. Nikdo nechtěl ani pomyslet, co by se stalo s nimi samotnými.

Temnota dále pohlcovala jedno obydlí za druhým se strašlivým kvílením. Když už to vypadalo, že se blíží nevyhnutelný konec vesničky a všech jejích obyvatel, spustil se z čista jasna stroj v majáku a začal kolem sebe šířit svoje magické světlo na všechny strany současně. Zářivé duhové barvy, které stroj vytvořil a na které vystrašení mrňousci zůstali na chvíli koukat, uvolnily napjatou atmosféru. Nikdo již nezůstal k smrti vyděšený.

Temnota se z vesničky začala pomalinku vytrácet a její kvílení už nikdo neslyšel. Hra paprsků ze stroje ji zaháněla z oblohy zpět nad oceán.

Udivené pozorování vystřídal všeobecné nadšení.

Ze starých bájí totiž znaly bytosti hrůzná vyprávění o noci temné tak, že kdo se dobře neschoval, nebyl už nikdy nalezen. Takové noci vyprázdnily ulice nejedné vesnice. Znaly i vyprávění o dávné a kruté bitvě s temnotou, ve kterou noční návštěvy nakonec přerostly. Po letech klidu se však historie začala opakovat. Naštěstí pro ně Herm stvořil stroj. Sláva Hermovi!

Ochrana vesničky a rozhodnutí, se kterými si nevěděli rady, se tedy ponechaly na stroji. Prvními rozhodnutími, které se ukázaly jako nejlepší v daný okamžik, a prvními soumraky, kdy se nikomu nic nestalo, se ujistili, že se na stroj mohou spolehnout.

Tu noc se to stalo poprvé, co viděli stroj v činnosti, jehož plánovaná premiéra měla nastat až druhý den ráno. Kdo tedy spustil stroj? Všichni vesničané se nacházeli tu noc ve vesničce. Musel se spustit úplně sám! Nebo tomu tak ve skutečnosti nebylo?

| → *Vesnička, Den první, dobrodružství fičí dál*

Proto se i dnes seřadily na pláži pod majákem se strojem. Jediný, kdo musel šplhat po skaliscích až do majáku a stroj zapnout, byl šaman Figon. Zdědil tak všechny úkoly po čaroději Hermovi, který před několika zimami vesnici opustil se slovy, že potřebuje nabít zpět svoji moc a sílu ve Skalnatém lese, který se nacházel za Hájem s tmavou roklinkou. Ve Skalnatém lese se nacházela Svatyně čarodějů, kde vyvěrající energii z mocné přírody mohli čerpat.

Šaman Figon měl ale dobrou kondici a pro strach uděláno, ostatně jako každý kouzelník, nebo šaman. Tak mu nedělalo problém vylézt po skále k majáku a stroj spustit. Jakmile se rozběhl, objevila se na obloze známá hra světél. Jednu páku přepnout nahoru, druhou ponechat uprostřed a třetí přepnout dolů. Stroj tak nastavil na výběr

jedné z bytostí. Soustředil jím odražené světlo na jejich zástupy na pláži pod majákem.

Forma náhody při výběru, kterou kritizovali někteří nevěřící Tomášové, spočívala v tom, že volba rozestavení davu na pláži může být zcela náhodná. A kdyby se z nějakého důvodu nepatrně změnila, změnil by se tím i výsledek?

Ta volba není vázána na místo, ale osobu! Tím zase argumentovali zastánci stroje. Nikdo z nich ale funkci stroje neznal. Tu znalost si s sebou odnesl čaroděj Herm – jeho tvůrce. Nebo spíš Melçoir, skutečný konstruktér myšlenky stroje, který bohužel nepřežil do dnes, jako déle žijící kouzelníci.

Paprsky mířící na některé z nich na pláži postupně zhasínaly. Po každé odchod světla doprovázela změna grimasy obličeje dotyčného, či dotyčné. Některé bytosti si oddechly, že nemusí nikam chodit a že tíha a zodpovědnost nebyla vložena na jejich bedra. Některé zklamaně, nebo našťvaně reagovaly na toto rozhodnutí o jejich nezvolení do pozice, jak ony samy říkaly, „hrdiny“. Občas se ozvalo i slůvko pohrdání strojem. Nic ale nenaznačovalo jakoukoliv jeho poruchu.

A ačkoliv všechna volba napínala a stresovala, jediný, kdo v tomto okamžiku opravdu trpěl, byl šaman Figon. Strádal celou dobu, nejen kvůli vlastnímu paprsku světla. Dusil se!

Vzhledem k tomu, že stroj dlouho nikdo nepoužíval, usadilo se na něm mnoho prachu. Ten při pohybu zrcadel stroje začal poletovat všude kolem. Postupem času zaplnil i celou místnostku s ovládacím pultem, kde se šaman nacházel. Figon měl vystrčenou hlavu z okýnka majáku a pozoroval, jak probíhá výběr pro důležité poslání. Nepozoroval to ze zvědavosti, ale protože mu šlo o život. Přál si, aby rozhodnutí bylo za nimi, on mohl stroj vypnout a jít se z plných plic nadýchat čerstvého vzduchu.

Mezi posledními zůstával kupodivu i Sñilex. Jak se ztenčoval počet nevyřazených, na které mohla vyjít volba, začínal i on být nervózní. Předtím vždycky vypadl mezi prvními. A teď tu s posledními pěti čeká na verdikt.

Atmosféra zhoustla, když zhaslo světlo starostova syna Vallise, který nikdy do poslední chvíle nepochyboval o svém zvolení.

„Co to má znamenat? Prašivej stroj! Rozbitej krám!“

Naštvaně odešel ze svého místa, ale nezamířil k ostatním nezvoleným. V poli mezi možnými kandidáty ještě zbýval jeho nohsled Noris. Ihned k němu přiskočil a začal na něj naléhat.

„Jestli nevyhraješ a nepředáš mi pověření tohoto úkolu, už s tebou nikdy nepromluví!“ štěkl panovačně, jako by se volba stroje dala přenášet.

„Nemůžu ti předat pověření! Jsi blázen? To nelze!“

„To mě *nezajímá*, musíš!“

Jeho otec měl však odlišnou povahu. Nebyl tak průbojný, neprotlačoval svůj názor silou, zkrátka nevystupoval panovačně. Svým způsobem typický starosta klid'as. Trošku kulatější, ale veselý a k občanům vstřícný. A proto ho měli rádi.

Svět jeho syna se ovšem zhroutil v okamžiku, kdy Norisův světelný prst také zhasl a zbývali pouze tři kandidáti – Sñilex, jedna nenápadná mladá slečna a syn prvního radního Xuan, který si odjakživa myslel, že zvolit starostou měli jeho otce. Měl totiž stejně ctižádostivou povahu jako Vallis.

„Spadly ti hračky do kanálu, že Vallisi?!“

„Uvidíme, jestli stroj zvolí tebe. Koukám, že tvoje světlo taky nějak pohasíná!“ vystrašil ho tak, že si Xuan raději zkontroloval svůj paprsek.

Ctižádostivé trio uzavíral otec Xuana, první radní Prise, který byl mnohem průbojnější než starosta a také jej nepotěšila poslední volba představeného vesničky. Rozčilovalo ho i to, že nevzali v úvahu jeho fyzickou kondici a že mu některé dokonce říkaly prase místo Prise. Kerby je přece ten, který se tomu tvorovi více podobal! Starosta s povahou šikovnou a svědomitou se nemohl podobat línému zvířeti. Naopak Prise se obrazně svým chováním zvířeti přiblížil.

Neopomeňme přes všechno to soupeření třetího kandidáta celého okamžiku, na kterého teď přestala mířit zářivá ruka osudu. Zdě-

šení v očích Vallise svítilo stejně jako to v očích Sñilexe a i v očích Xuana. Každý z nich byl na jehlách z úplně jiného důvodu.

Vallis cítil tu hrůzu dvojnásobně. Bude vybrán Sñilex, nebo jeho rodinný rival Xuan!

Xuan se obával také ze dvou důvodů. Když už zůstal osvěcen déle než Vallis, nemusel vůbec vyhrát – naopak by prohrál ve finále! Se Sñilexem! A kdyby jej stroj zvolil, padne na něj zodpovědnost celého úkolu a tam nesmí přece selhat. To by mu otec neodpustil. I přes to všechno se jeho zděšení zdálo zanedbatelné v porovnání se Sñilexovým.

Ten se nervozitou potil ze všech nejvíce. Ačkoliv Caramba bezstarostně poletoval nad jeho hlavou. A zdálo se, že se neobává jakéhokoliv výsledku volby. Spíš předvídá jejich zvolení a těší se na něj.

Celý svůj život žil Sñilex tak trochu v ústraní, protože nebyl moc oblíbený. Do ničeho se aktivně nestrkal, ale kdykoliv cokoliv dělal, věnoval se tomu podle svého nejlepšího vědomí a svědomí. A teď by na něm měl záviset osud všech? Nikdo si nedokázal představit, že by Sñilex mohl být tím úspěšným. Takovou zodpovědnost ještě nikdy necítil.

Mnozí už od rána spřádali nejtemnější scénáře konce celé jejich vesničky. Konce všeho. Prvním znamením přinášejícím temný a ponurý den symbolizující hrozící nebezpečí od Peruviel se stala mlha.

„Je třeba zázrak!“ pomyslelo si několik z nich.

Že by se tím zázrakem měl stát i přes všechny pochyby Sñilex? Ne! On by pro ně představoval druhé znamení zkázy.

Zděšení v jeho očích rostlo každou vteřinou i díky tichu, se kterým přihlížející očekávali příchod verdiktu. Pohled na maják a poblíkávající stroj byl ale tak velkolepý, až by jeden zapomněl na to, že probíhá tak důležitá volba. Dva úzké paprsky protínaly mlhu od majáku až k pláži.

Najednou zůstal svítit pouze jeden paprsek a Sñilexovi se zatočila hlava. Upadl a na zemi se praštil o kámen. Na první pohled se

zdálo, že se již neprobere. Kámen mu však způsobil jenom otřes mozku. O konečném verdiktu však nevěděl.

Chvíli trvalo, než začal přicházet k sobě a než prvně pootevřel oči. Probudil jej až hučivý zvuk, který jej obklopoval ze všech stran. Jak se přimhouřeně rozhlížel po okolí, vše se mu zdálo čistě bílé a zářivé. Osvětlené silným nebeským světlem. V té záři matně rozpoznal, že kolem něho stojí nějaké postavy v neznámém prostředí. Jasný světlý opar klidu jej ukonejšil, a tak neměl sílu ani chuť tomu zmatku přijít na kloub.

„Já už jsem snad v nebi...?“ pomyslel si zmateně a pak mu neznatelně problesklo hlavou. *„A koho vůbec stroj zvolil tím světelným vítězem?“*

Okolní přihlížející tiše stáli v bílém oparu a vlnili se. Nikdo mu neodpověděl na jeho nevyřčenou otázku.

„Ale co –“ přestal namáhat své mozkové závity, *„to zjistím později. V tomhle třpytícím se klidu se mi chce spát.“*

Na otázky zapomněl, zavřel oči a v klidu usnul. Před očima se mu začal přehrávat jeden z jeho oblíbených létajících snů.

Poletoval mezi mraky shora zářivě sněhobílými a vespod stínově šedivými. Jednalo se o oblaka krásného počasí. Vítr čechral jeho vlasy. Po chvíli se k němu připojil jeho kamarád Caramba. Pod nimi mezi mraky spatřili údolí se svojí vesničkou. S tou vesničkou mající tajemný název a shora vypadající, jako by si ho i právem zasloužila. Majestátní hory čnely po obou stranách, les na straně vnitrozemí ševelil ve větru a pláž na straně k oceánu tiše omývaly vlny.

Na pláži stály všechny bytosti a z majáku směrem od hory Alfa na ně svítily dva paprsky. Sñilex se zaradoval, že by se mohl dozvědět, kdo je tím vítězem alespoň ve snu. Když zůstal svítit pouze ten poslední, snažil se Sñilex zjistit, kdo vyhrál, ale připleťl se mu do cesty mrak, který zakryl výhled. Poté, co shluk vodní páry zmizel, viděl už jen, jak ho odnášejí z pláže do ošetřovny na úpatí hory Beta. Výsledek volby se ani ve snu nedozvěděl. V ten okamžik na něj padla únava a rozhodl se na to zjištění pro-

spat. Po chvíli s Carambou v tom snu oba opět usnuli na jednom z obláčků.

Zzzzzz...

Sňilex se probudil až po několika dlouhých hodinách v posteli na ošetřovně na okraji vesničky. U jeho postele na stole seděl jeho věrný kamarád Caramba a pozoroval ho. Kdyby mohl, usmál by se, když viděl, že se Sňilex konečně probral. Jako by s ním před chvílí v tom snu opravdu létal. Náhle vešel do místnosti léčitel.

„Jak se daří pacientovi?“

„Jde to. Můžu se zeptat, koho stroj vybral?“ vyhrkl Sňilex okamžitě.

„Můžeš, ale já ti to nemůžu momentálně říct –“

„Nechápu? Proč byste nemohl?“

„Potřebuješ klid, tak se teď napij, a ještě si odpočiň. Bouchl ses docela ošklivě a potřebuješ spánek, který ti jenom prospěje.“

Klid nemocničního pokoje vyrušil příchozí starosta a radní následovaní davem malých zelených stvoření, jako by nevěděli o slovech medika, která dozněla před chvíličkou. Vypadalo to, že mají všichni o Sňilexe strach a přišli se podívat, jak se mu daří. Ale důvod měli jiný.

V jejich očích se zračilo místo strachu o maroda něco jiného. Spousta otázek.

„Nevím, jak je to možné, ale stroj tě vybral, abys zašel za čarodějem Hermem,“ dozvěděl se Sňilex odpověď na svou nedávnou otázku z úst starosty Kerbyho.

Sňilexe polilo horko a Caramba do vzniklého ticha párkrát zamával křídly.

„Co? Co prosím?“

„Ano, slyšel jsi dobře. Za čarodějem půjdeš ty, Sňilexi!“

Mladík, trochu překvapen, zaskočen, ale hlavně hodně vyděšen, se podíval na svého kamaráda. Papouškovi probleskla v očích zvláštní jiskra. Zdálo se, že ho Sňilex úplně nepochopil. Tak se na něj Caramba zadíval štěněčím pohledem a až tehdy to Sňilexovi za-

čalo docházet. Jeho papoušek zřejmě ví něco, co Sñilexovi zůstává skryto a snaží se mu dodat odvalu. Tak aniž by si cokoliv rozmyslel, skočil do toho po hlavě.

„Dobře, jdu! A přinesu od Herma řešení.“

„Ty jsi ale velkej drsňák!?!“ ozvalo se z davu.

„Ten největší, věř mi!!!“ odvětil Sñilex s úsměvem a vstal pomalu z postele.

V tu chvíli se ošetřovna rozezvučela mnoha hlasy. Nikdo nechápal. Všichni chtěli vědět, čím to je, že Sñilex nabral najednou takové sebevědomí. Že by byl nakonec zázrakem, a ne špatným znamením? Ruch hlasů a chaos ukončil až starosta posilněný Sñilexovou sebedůvěrou.

„Ticho, TICHOO!!!“

Když se všichni utišili, pokračoval:

„Spoluobčané, v této vážné chvíli bychom měli držet při sobě a měli bychom Sñilexovi pomoci se připravit na cestu. Zapomeňme na svoje osobní neshody!“ podíval se do davu a nejistě očekával souhlasná přikývnutí.

„Obuvník mu připraví nejlepší cestovní boty, slečny pekařky napečou dobrý a čerstvý chléb, dětský kroužek táborníků mu připomene přežití v divoké přírodě a náš vesnický krejčí mu ušije vhodné oblečení – Tak hybaj všichni do práce!“ zavelel, tentokrát už s jistotou.

Dav se z ošetřovny vytratil. Každý odešel trochu přiložit ruku k dílu, nebo to alespoň předstíral. A z vesničky se stalo hotové mraveniště. Už zase! Jen v tuto chvíli mělo pobíhání nějaký smysl a řád. Pobíhání nespočívalo jen ve strachu z přibývajících temnoty.

Sñilexe potěšilo, že se shon přesunul ven, protože se opět cítil unavený. Není se čemu divit po jeho zranění. I léčitel mu přeci doporučil další odpočinek.

„Děkuju, starosto!“

Starosta se na něj také usmál a odešel za ostatními.

Sñilex s Carambou se opět ponořili do svých oblačných snů. Znovu spolu létali nad mračným pohorím. Jednalo se o Sñilexův

nejoblíbenější sen, protože z něj čísel klid, svoboda a bezstarostnost. A tímto způsobem také mohl Sňilex s Carambou načerpat potřebnou sílu na jejich výpravu.

❧ Magnetická hora ❧

Vesnička, Den druhý

Ráno se Sňilex probudil v době, kdy slunce již vystoupalo docela vysoko na oblohu. Sebevědomí, které včera před usnutím nabyt, se vypařilo. Cítil se mizerně. A vstával s pomyšlením, že má někam jít a konat důležité věci, na nichž závisí osud celé vesničky.

Jeho myšlenky někdo náhle přerušil. V místnosti se s ním nacházel ještě někdo další. U postele seděl starosta Kerby a hleděl na něj.

„Docela sis přispal, hochu!“ povídá s grimasou, která naznačovala, že by si teď měl naopak pospíšet.

„Spal jsem, dokud to šlo, starosto. Doufám, že stihnu k Hermovi dorazit za světla!“

„Pokud ihned vyrazíš, měl bys to stihnout,“ odmlčel se na chvíli a sledoval Sňilexovu reakci. Nabyt dojmu, že ho trošku uklidnil. Potom tedy s větší razancí dodal: „Tak vstávej z postele, lenochu! Není času na otálení! Vše už máš připravené vedle postele. Oblékni se a přijď za mnou ven.“

S těmito slovy Sňilexe opustil. Na sluhovi vedle postele měl Sňilex nachystané veškeré oblečení do přírody, o které včera starosta žádal. Pod věšákem stál úhledně vyrovnaný pár bot, kterým když pořádně odšlápnete, tak je půda za vámi dokonale zoraná. Vedle nich ležel opřený hezký a zálesáckými znalostmi v kostce naplněný batoh.

„Ten bude asi plný dobrého jídla,“ pomýlil se Sňilex a na prázdko polknul.

Když se sehnul pro boty, všiml si v místnosti lehkého průvanu. Zábly ho nohy a na věšáku se lehce pohupoval kabát. Rozhlédl